

Nem a hasonlóság, a közösülés, de az azonosság vágya vezérli az élet,
ítéli egyetlen testre, s porlasztja a követ: magát magyarázni.
Az eszme is csak úgy működik, akár a gyár: termel és emészt
— lesznek babakocsik és szeméttelpek a folyók partjain,
készül a kenyér s hozzá a fog is — éjszaka s vasárnap áll.

Szerelmem kijön a tornyos emlékből, s az emlék összeomlik.
Szemek, lábak, gyermekek vesznek alatta:
a porcelánok, a kötötük és az ablakok.
Keverednek a kuncsaftok a próbababákkal, és mindegy nekik.
Vasárnappá lesz minden, a foncsor lefoszlik,
s a falat, a vázát, a gipszalmákat látod, mikor magadat látod.

Egyszerre múlsz el összes városaiddal, szavaiddal és sőreiddel —
nincs ennél nagyobb szabadság a földön, miként a földben, benned.
Leülededik a táj is a madaraival, tisztul az értelem.

